

forbryderiske Virksomhed, der bestaaer i gjentagne Arænkelser af den samme Rettsregel, ikke afbrydes ved mellemkommende Tiltale og Dom, ikke just siges, at det forbryderiske Sind er ligesaa mange Gange større hos Gjerningsmanden, som han gjentager Lovovertrædelsen, saavist som det ved Bedømmelsen af en Persons Handlingers Strafbarhed ikke saameget kommer an paa Omfanget af den ved de enkelte Gjerninger bevirkede materielle Skade som paa den retsstridige Villie, der aabenbarer sig igjennem de enkelte ulovlige Handlinger, eller med andre Ord paa Arten og Bestaffenheden af den Opsættighed imod Rettsordenen, som den paagjældende Person drister sig til at vise i Gjerning. I ethvert Fald er det imidlertid afgjort, at man har fulgt hiin Grundsætning ved Affattelsen af Straffebestemmelserne for de specielle Forbrydelser; men deraf følger da ogsaa ligesom den nærmere Bestemmelse ved Anvendelsen af Kumulationsprincippet, der er lagt til Grund for Udkastets Regler om Sammenstød af Forbrydelser, at hvor disse ere ikke blot eensartede, men Overtrædelser af den samme Straffebestemmelse, kan Straffen for alle de begaaede, under samme Sag foreliggende, Forbrydelser ikke overstride Straffebestemmelsens højeste Grad.

Det er fremdeles en naturlig Konsekvens heraf, at hvor de foreliggende Forbrydelser ere, om ikke just Overtrædelser af den samme Straffebestemmelse saa dog af samme Slags, idet de bestaae i mere eller mindre kvalificerede Arænkelser af den samme Rettsregel, t. Ex. hvor Nogen har gjort sig skyldig baade i simpel Vold og i Legemsbestadigelser eller vel endog Lemlæstelser, maa Straffen for alle Forbrydelserne under Et ikke kunde overstige Maximum af Straffen for den groveste af de begaaede Forbrydelser; det vilde nemlig aabenbart være selvmodsigende, at Straffen for den, der foruden endeel grove Forbrydelser tillige havde begaaet endeel Forbrydelser af den samme Slags men af en væsentlig ringere kvalificeret Bestaffenhed, skulde, ved en Forening af Straffebestemmelsen for de sidste med Straffebestemmelsen for de første, kunne blive større end Maximum efter Straffebestemmelsen for de groveste Forbrydelser, medens dette

Maximum ikke kunde overstrides, hvis alle de begaaede Forbrydelser havde været af den meest kvalificerede Bestaffenhed. Der staaer saaledes kun tilbage nærmere at begrænde Anvendelsen af Kumulationsprincippet i de Tilfælde, hvor de begaaede Lovovertrædelser ikke blot ikke høre under samme Lovbestemmelse men tillige ere af forskjellig Slags — om de derfor end gjerne kunne være beslagtede, eller af samme Art i videre Betydning, f. Ex. Tyveri og Bedrageri. I denne Henseende opstaaer da det Spørgsmaal, som ved de alt omhandlede Tilfælde ikke har været af nogen practisk Betydning, om der ikke maatte være Tøie til at skjelne imellem det Tilfælde, hvor de forskjellige Forbrydelser ere begaaede ved den samme Handling (concursum delictorum heterogeneus simultaneus), og det Tilfælde, hvor de forskjellige Forbrydelser ere begaaede ved forskjellige Handlinger (concursum d. h. successivus). Ihvorel det nu vistnok ikke kan benægtes, at en streng Fastholden af det ovenfor fremstillede Hovedprincip, at enhver Overtrædelse af et Straffelovbud maa medføre den derfor bestemte Straf, maatte lede til, at ansee det som noget Underordnet, om Overtrædelserne af de flere Straffelovbud skee paa eengang, ved een og samme Handling, eller successivt ved flere Handlinger, har Kommissionen dog troet, at den Omstændighed, at der i sidste Tilfælde har maattet fattes et nyt forbryderisk Forsæt for hver enkelt af de begaaede Forbrydelser, medens der i det første Tilfælde dog kun er fattet eet, om end flere Forbrydelser omfattende, Forsæt, er af en saa væsentlig Betydning ved Bedømmelsen af den Paagjældendes Straffskyld, at der vel turde være Tøie til, i Overeensstemmelse med hvad der er almindeligt i Straffelove, jfr. bl. A. den norske Kap. 6 § 11, at opstille en strengere Regel for det successive end for det samtidige Sammenstød af Forbrydelser. Og idet man, efter hvad ovenfor er bemærket angaaende den Maade, hvorpaa Foreningen af flere Straffe for flere Forbrydelser ved Gjennemførelsen af Reglen formeentlig maa modificeres og begrænses, er kommen til det Resultat, at de Hensyn, der i denne Henseende komme i Betragtning, bedst vilde fyldestgøres ved at bestemme, at Straffen for flere Forbrydelser af forskjellig Slags, idet